

Preek over 1 Petrus 2,4.5 (belijdenisdienst): Een huis om in te wonen.
(Ds. J.C.Schaeffer)

Voorzang (staande): Psalm 105, 1 en 3

Votum en Groet

Zingen (staande): Opwekking 462 en Opwekking 545

Schuldbelijdenis en genadeverkondiging

Zingen: Opwekking 497

Gebed om het licht van de Geest

Zingen: Kinderlied 21

Laurens Foppen leest Exodus 19,1-6

Zingen: Opwekking 488

Marieke Postuma leest 1 Petrus 2,1-10

Zingen: Gezang 317

Verkondiging van 1 Petrus 2,4.5: *Een huis om in te wonen!*

Muzikaal intermezzo door

Zingen: Gezang 320

Erik-Jan, Laurens, Suzan, Geralt, Juliët, Nicky, Henk, Tjaco en Marieke doen belijdenis van hun geloof, waarna Suzan en Nicky het teken van de heilige Doop ontvangen.

De belijdeniscatechisanten spreken samen de geloofsbelijdenis uit.

Zingen (staande): Psalm 33, 8

Overhandiging belijdenisgeschenken

Zingen: Opwekking 518

Dankzegging en voorbeden

CollecteZingen: Gezang 454, 4

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Misschien heeft u het wel eens meegemaakt.

Je bent bij mensen thuis – bij vrienden of familie.

En het is er reuzegezellig.

Het huis waar je bent ademt een sfeer van warmte en gastvrijheid.

Je voelt je erg prettig daar.

Een huis om graag naar toe te gaan.

En dan komt u er nog eens, maar de mensen zijn weg.

Met vakantie of zo.

En ze hebben u gevraagd om de bloemen water te geven en de post te verzorgen.

Maar gek is dat – nu is het er heel anders.

Zonder je vrienden of je familie is het er lang zo leuk niet.

Het zijn de bewoners die de sfeer bepalen.

U voelt dat misschien wel het sterkst als het om uw ouderlijk huis gaat.

Zolang uw ouders leven – en als de band met hen goed is – dan kom je er graag.

Maar als ze zijn overleden – ja, dan is de ziel eruit.

Het huis is niet meer wat het was.

Herkent u dat?

De sfeer van een huis staat of valt met zijn bewoners.

In de bijbeltekst die ik gekozen heb voor de preek in deze bijzonder dienst gaat het ook over een huis.

Een heel bijzonder huis.
Een geestelijk huis.
Een huis dat bestaat uit levende stenen.
Ja, dat is toch wel iets heel bijzonders.

Met dat huis wordt de kerk bedoeld.
De kerk is dat geestelijk huis.
Het huis dat staat of valt met zijn bewoners.
Ja, nu zeg ik dat wel zo: bewoners – in meervoud.
Maar in dat huis is eigenlijk één hoofdbewoner.
En vooral Hij maakt de ziel uit van dat huis.
God – Hij is de hoofdbewoner van het huis waar Petrus hier over schrijft.

Petrus schrijft aan christenen in Asia, dat is het tegenwoordige Turkije.
Daar waren overal kerken ontstaan.
Kleine gemeenten van enthousiaste, pas bekeerde gelovigen.
Ze hebben het evangelie van Jezus Christus gehoord en dankbaar aanvaard.
Ze hebben gekozen voor Jezus Christus.
Ze hebben hun leven aan Hem toegewijd.
En ze zijn een nieuwe gemeenschap begonnen.

Maar dat valt hen nog niet zo mee.
Want daar zijn ze in hun omgeving bepaald niet gelukkig mee.
Die vinden hen maar knap eigenwijs.
Ze beweren namelijk, die christenen, dat hun God de enige is die vertrouwen waard is.
En dat Jezus Christus de enige is die de weg tot deze God kent.
Dat hun geloof een uniek geloof is.
En dat levert irritatie op en gemopper en zelfs tegenstand.
Laten die christenen zich alsjeblieft niets verbeelden.

Nou, dat herkennen we vandaag ook wel.
Het wordt eigenlijk niet geaccepteerd als wij beweren de waarheid te kennen.
Dé waarheid – dat klinkt zo absoluut.
Kom nou, ieder heeft toch z'n eigen waarheid?
Laat ieder nou maar voor zichzelf uitmaken wat hem of haar het beste past.
En laten we elkaar daarin alsjeblieft de ruimte gunnen.

Maar belijdenis doen van je geloof houdt in dat je van Jezus Christus zegt dat Hij werkelijk de enige is die ons het heil kan geven.
Nou, dat roept ook vandaag weerstand op als je dat in alle ernst volhoudt.
Zeker, veel mensen hebben nog wel respect voor de persoon van Jezus.
Maar zodra je zegt dat je zonder Hem niet leven en sterven kunt – ik niet, maar mijn buurman ook niet – dan beginnen velen te steigeren.

Soms kunnen mensen zelfs vijandig worden.
Momenteel is er een discussie gaande over het nieuwe Europa van de 25 lidstaten.
In Brussel wordt nagedacht over een grondwet voor dat Europa.
En nu zal in een preambule ook verwoord worden wat de waarden zijn die wij gemeenschappelijk hebben en waar die uit voort vloeien.
Nou, daar mag van veel Europarlementariërs per se niet in staan dat Europa eeuwenlang gestempeld is door het christelijk geloof.

Dat roept heftig verzet op.
Terwijl elke stad en elk dorp in monumentale kerkgebouwen daarvan getuigt, mag het beslist niet worden benoemd in zo'n preambule.
Dat is altijd weer typerend gebleken als het om Jezus Christus gaat.
Dat Hij verzet en verachting oproept.

Petrus noemt Hem de levende steen, die door de mensen is afgekeurd.
Een wonderlijk beeld, waar je even over na moet denken.
Want stenen leven toch niet?
Maar Petrus bedoelt zoiets als: *een steen die ten dienste staat van het leven*.
Ja, een steen die in dienst staat van het goede en rechtvaardige.
Een steen die ons verlangen daarnaar wakker houdt als wij de moed opgeven.
Een steen die ons steunt als een hoeksteen, als wij dreigen om te vallen.

En dan heeft Petrus het beeld voor zich van een bouwplaats.
Eén speciale steen wordt door de metselaars opgepakt.
Ze bekijken hem van alle kanten.
En dan zeggen ze: *Nee, die is niet geschikt. Gooi maar weer weg!*
Maar juist die steen is in de ogen van God zo waardevol, dat God Hem juist uitkiest.

En dan nodigt Petrus uit: *Sluit u bij Hem aan!*
En hij roept ons op om zelf levende stenen te zijn.
Net als Jezus Christus dus.
Dat is wat!

Onlangs draaide, zoals u weet, de film 'The Passion of the Christ'.
Een meisje van rond de twintig, die de film had gezien, was diep onder de indruk.
Ze kwam de filmzaal uit en zei: *Wat spijtig dat die man zich niet heeft voortgeplant!*
Voor de gemiddelde christen kan zo'n opmerking haast heiligschennis lijken.
De gedachte dat Jezus Christus getrouwd zou zijn en kinderen verwekt zou hebben.
Maar dat meisje bedoelde het heel zuiver.
Ze was diep onder de indruk geraakt van de persoon van Jezus.
Als een mens zo leeft als Jezus, dan zou het met Hem niet op moeten houden.
Hij zou kinderen en kleinkinderen moeten hebben die sprekend op Hem lijken.

Dat meisje zal het niet hebben beseft, maar God is het eigenlijk roerend met haar eens.
Hij wil dat Jezus de eerste is 'onder vele broeders en zusters'.
Zo staat dat ergens in de Bijbel.
En Petrus zegt hier min of meer het zelfde.
Wees *levende stenen* zoals Jezus Christus een *levende steen* is.
Jezus is door velen afgekeurd, weggegooid als oud vuil, waardeloos geacht.
Maar in de ogen van God is Hij waardevol.
En dat geldt ook voor ons.
Ook wij zijn waardevol in de ogen van God.

Denk daar eens goed over na!
Dat God zo over ons denkt.
Over jou!
We zijn zo waardevol dat we zelfs met elkaar een stevige muur kunnen vormen.
Ja, een compleet huis.

Want als het goed is heeft de christelijke kerk niet zo veel met bouwen.
Natuurlijk, we zijn blij met ons kerkgebouw.
We zijn nog steeds trots op de realisatie van de uitbouw.
En dat konden we vanmorgen ook goed gebruiken.
Maar als het er op aan komt is ons gebouw niet zo belangrijk.
Dat is maar de buitenkant.
Maar veel belangrijker zijn de mensen.
Veel belangrijker zijn wij als gemeenschap van levende stenen.
Een gemeenschap van mensen die er voor elkaar zijn.

In het oude Griekenland lag de stad Sparta.
Sparta is tot vandaag beroemd om haar kracht en haar weerbaarheid.
Het is niet voor niets dat meerdere voetbalclubs Sparta heten.
Nu, in dat oude Sparta kwam eens een bezoeker uit het buitenland.
En het eerste dat hem opviel was dat Sparta nauwelijks vestingwerken had.
Dat verbaasde hem van een stad die als zo weerbaar bekend stond.
Toen hij daarnaar vroeg wees de koning van Sparta de bezoeker op de door en door
getrainde soldaten van de Spartaanse lijfwacht.
En hij zei: *Deze mannen zijn de muren van Sparta.*
En elk van hen is een baksteen in die muur!

Levende stenen voor de opbouw van een geestelijk huis.
Een prachtig beeld voor de christelijke gemeente.
Dat beeld maakt allereerst duidelijk dat we elkaar nodig hebben.
Zolang een steen apart blijft liggen, heb je er niets aan.
Hij is alleen waardevol als je hem gebruikt bij de bouw van je huis.
Dáárvoor bestaat hij.
Alleen opgenomen in een groter geheel, in een gebouw, vindt zo'n steen zijn plek,
zijn bestemming.

Zo is het ook met elke individuele gelovige.
Om je bestemming te vinden kun je niet apart blijven.
Nee, neem je plaats in in het grotere geheel van de kerk.
Zeker, God heeft met ieder van jullie een apart lijntje.
Hij wil een band met ieder van jullie persoonlijk.
Maar jullie komen pas tot je doel als je je in laat voegen in het geheel van de kerk.
Als je bewust je plek inneemt in een gemeenschap, die samen de Heer dient.

En dan moet je daarbij bedenken, dat de stenen waar mensen vroeger mee
bouwden, er anders uitzagen dan de stenen vandaag.
In de muur achter mij ziet elke steen er hetzelfde uit.
Strak, rechthoekig, allemaal dezelfde afmetingen.
Of de ene steen nou hier ligt en de andere daar of andersom – dat maakt geen
verschil.
Maar vroeger bouwde men huizen met stenen van allemaal verschillende vorm.
Met stenen zo uit de natuur.

Natuurstenen – daar kun je ook heel goed en solide mee bouwen.
Alleen is dat niet zo gemakkelijk.
Zo'n stapel stenen bij elkaar – grote en kleine, ronde en hoekige, allerlei kleuren en
vormen en gewichten... maak daar maar eens een geheel van.
Dat betekent dat je soms stenen moet zoeken voor een bepaalde plek in de opbouw.

Sommige stenen moeten nog wat bewerkt worden, met hamer en beitel.
Een hoek eraf, een oneffenheid bijgewerkt.
Anders past het niet goed en doet het afbreuk aan de stevigheid.
Je hebt oude stenen, jonge stenen, kleine stenen, grote stenen.
De kleur is verschillend, de karakters zijn niet hetzelfde.

Maar wat voor steen je ook bent, door Gods genade mag je een levende steen zijn.
En elke steen is er één.
En God wil ieder gebruiken voor de bouw van zijn huis tot een levende gemeente.

En een levende gemeente is een gemeenschap van mensen die om elkaar geven.
Die op elkaar toezien.
Die voor elkaar zorg en verantwoordelijkheid willen dragen.
Die we elkaar aanmoedigen en stimuleren in het leven met Christus.
Kortom, een gemeenschap van mensen die elkaar dienen?

Petrus noemt de gemeente die zich zo als levende stenen laat samenvoegen een koninklijke priesterschap.
Dat heeft alles te maken met de mentaliteit waarmee we gemeente zijn.
Priesters zijn er om te dienen.
Niet om aandacht op te eisen voor zichzelf.
Priesters zijn gericht op het offer.
En via dat offer op God zelf.

Laat u gebruiken, zegt Petrus.
Gebruiken en vormen voor de opbouw van een geestelijk huis.
Voor de opbouw van een huis, waarin de Geest van God zich thuis voelt.

Ja, is dat eigenlijk niet de mooiste gedachte van dit bijbelwoord?
Dat we als gemeente een geestelijk huis zijn – een thuis voor de Geest?
Dat we een huis mogen vormen waarin God zich thuis voelt?
Dat is toch onvoorstelbaar rijk?
Want weet u, God heeft als het er op aan komt ook niets met een gebouw van hout en steen.
Nee, Hij heeft wat met mensen.
Met een gemeenschap van mensen!
Met mensen als levende stenen, die zich samenvoegen tot een warme eenheid.
En die zich zo aansluiten bij die ene, verworpen door mensen, maar goedgekeurd door God – Jezus Christus!
En zo zijn wij een geestelijk huis – een huisvesting voor de Geest.
En alleen de Geest maakt ons tot keien van christenen.
Tot levende stenen.
Gebouwd op een onschokbaar fundament.

En – dat tenslotte – laten we vooral niet vergeten, als we zo samen een huis bouwen, dan gaat het erom dat dat huis een teken is van Gods liefde.
Dat huis is er niet omwille van zichzelf.
Om het er zelf gezellig te hebben.
Maar het is er om aan wie het maar horen wil te vertellen van de liefde van God.
En allen uit te nodigen: Sluit u aan bij Jezus Christus, de levende steen.
En wordt zelf een levende steen in dat gebouw waarin God zich thuis voelt. AMEN.
06-06-2004

